

[Ragnhild Andersen.]

Lad mig gøre et par bemærkninger til de enkelte ændringer. Når vi denne gang har foreslået, at alle kvinder skal have ret til folkepension fra det 60. år, skyldes det først og fremmest, at langt de fleste kvinder er opslidt i denne alder. Og den nugældende bestemmelse om, at gifte kvinder først kan søge folkepension, når de er 66 år, og om kort tid først når de er 67 år, er en meget uretfærdig bestemmelse. Efter at alle partier har indset nødvendigheden af at sikre enkerne pension fra det 55. år, føles det endnu mere urimeligt, at de gifte kvinder ikke har nogen ret til pension, før de er fyldt 67 år.

Vort forslag om at ophæve zonegrænserne og forhøje grundbeløbene med henholdsvis 300 kr. og 200 kr. årlig til ægtepar og enlige vil bringe pensionen til ægtepar i hele landet op på 5 820 kr. til ægtepar og 3 860 kr. for enlige folkepensionister, hvilket stadig må sige at være meget beskedne alderspensioner set i forhold til andre pensionister i vort land. Disse forslag har mit parti tidligere fremsat.

Men også andre partier er gået ind herfor. Da folkepensionen gennemførtes, blev der fra næsten alle partier givet udtryk for, at zonegrænserne var utidssvarende og burde afskaffes. Og de partier, som gik ind for pensionen til de bedrebemidlede, sørgede da også for, at her ingen zonegrænser blev, men en ens pension over hele landet.

Forslaget om at forhøje grundpensionen med henholdsvis 300 kr. og 200 kr. til ægtepar og enlige efter to års forløb blev faktisk også fremsat her i tinget af såvel det socialdemokratiske som det radikale parti i deres såkaldte „fællesforslag“. I realiteten indeholdt dette fællesforslag et løfte til vore ældre fra disse to regeringspartier. Mange ældre medborgere regner da også med, at der nok vil komme en sådan forhøjelse, idet de måneder igennem under folkepensionsdebatten læste om, hvordan pensionen ville blive stigende, først efter 2 års og senere efter 4 års forløb. Det var, hvad man lovede dem.

Angående vort forslag om at ændre ved bestemmelsen om børnetillægget i § 40, stk. 5, nr. 1, har vi fremsat det, fordi vi finder det stærkt påkrævet at sikre invalide- og folkepensionisters børn samme mulighed for uddannelse som andre børn, hvis for-

ældre er bedre bemedlet. På grund af den nugældende bestemmelse i loven er det ikke overkommeligt for invalide- og folkepensionisterne at holde deres børn i lære eller under uddannelse længere end til det 18. år, hvilket bevirker, at de ikke tør lade dem påbegynde en uddannelse, da de ikke mener at kunne se udvej for at hjælpe dem til at fuldføre den.

Når vi foreslår ægteskabstillægget forhøjet til halvdelen af forskellen mellem grundpensionen til ægtepar og enlige og samtidig gjort ens i hele landet, skyldes det, at mange pensionister, hvis hustru er noget yngre, ifølge de nugældende bestemmelser har det største besvær med at klare sig, især på grund af det lave ægteskabstillæg, som kun er henholdsvis 51 kr., 46 kr. og 40 kr. månedlig i de tre kommunegrupper. Vort forslag vil bringe dette tillæg op på 980 kr. årlig.

Problemet for de ældre vil selvsagt blive mindre, dersom det lykkes at få tilgangsalderen for alle kvinder ned til 60 år. Der vil dog alligevel være vanskeligheder i en del tilfælde såvel for invalide- som folkepensionister, som gør det påkrævet at forhøje og udligne ægteskabstillægget.

Når den kommunistiske folketingsgruppe har fremsat disse ændringsforslag, er det for at komme vore ældre medborgere til hjælp i en tid, hvor priserne på livsfornødenheder og huslejer stiger. Vi håber da også, at forslaget vil møde forståelse og god vilje hos de øvrige partier. Når man sidste år kunne give tjenestemændene 240 millioner, må det også være muligt at få forbedret folke- og invalidepensionisternes kår på de vigtigste områder.

Naturligvis er der omkostninger forbundet med et sådant forslags gennemførelse, men er der en vilje, er der også en vej. Der er overskud på statsbudgettet, og store besparelser ville kunne opnås ved nedsættelse af de militære budgetter og tjenestetiden. Sluttelig er min gruppe fortsat af den opfattelse, at det vil være på sin plads at påligne arbejdsgiverne at yde bidrag til sikring af deres gamle arbejders alderdom, således som vi tidligere har givet udtryk for.

På min gruppes vegne opfordrer jeg med disse bemærkninger folketetinget og partierne til at tage godt imod vort lovforslag og give det en velvillig behandling.